

пископъ на име Теофилактъ, като писахъ на Бориса, че съборътъ отреди Българія да остане подъ гръцкіятъ патріархъ, и папскитѣ попове да си идятъ отъ Българія. Игнатъ умира, и Фотій зема прошка отъ Папата и става пакъ патріархъ на гръцитѣ, съ условие, че Българія ще остане пакъ подъ папското управяне. Тогази Папата проводи посланикъ у Цариградъ да направи съборъ у Цариградъ, за да турятъ Фотія на прѣстолътъ и да видятъ българската работа. Нъ съборътъ като рѣши да стане Фотій патріархъ, българската работа я остави, и каза, че на гръцкіятъ царъ остава да я види. Слѣдъ това Фотій пакъ паднх отъ прѣстолътъ и подиръ него царограшкитѣ патріарси познавахъ Папата за глава на христіанската црква.

Българетѣ тогази си направихъ самовластенъ архіепископъ, дѣто го имахъ, и познавахъ и тѣ, както и гръцитѣ, Папата за глава на христіанската црква. По 1054 год. когато се раздѣлихъ гръцитѣ отъ католицитѣ, българското царство бѣше паднло, и българитѣ бѣхъ у ржката на гръцитѣ; за това и българската црква останх у ржцѣтѣ на гръцкіятъ царограшки патріархъ. Това се продължава до врѣмето когато българетѣ се отрѣвахъ отъ гръцитѣ и когато царъ Иванъ Асѣнь направи българското патріаршество.

Борисъ не се въспрѣлъ само на това, да врѣща народътъ си; той му дава да има и свой книжнина. Св. Кирилъ и Св. Методій измыслятъ слова и прѣвели на български колкото црковни книги трѣбувало тогази за българитѣ. Съ това се зафаца българската книжнина, която по сѣтиѣ сж я употрѣбявали сръбитѣ и руситѣ. Св. Кирилъ и Св. Методій като отидохъ сѣтиѣ у Моравія извадихъ ученици, които се врънххъ у Българія и продължавахъ да умножаватъ българската книжнина. Борисъ ги въспрїе твърдѣ добрѣ и